

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Blanky Kapitánové a soudkyň Mgr. Zdeňky Winklerové a JUDr. Ivety Veselé ve věci

žalobkyně: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 16, Praha 2
jednající prostřednictvím Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových
sídlem Rašínovo nábřeží 390/2, Praha 2

proti
žalovanému: **JUDr. I. P. [REDACTED]**, IČO [REDACTED]
sídlem [REDACTED]

za účasti vedlejšího účastníka řízení na straně žalované:

Generali pojišťovna, a. s., IČO 61859869
sídlem Bělehradská 132, Praha 2
zastoupená advokátkou JUDr. Danielou Maršálkovou
sídlem Bílkova 132/4, Praha 1

o zaplacení 45 915,65 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 17. 12. 2018, č. j. 29 C 107/2014 - 194, ve znění opravného usnesení ze dne 29. 1. 2019, č. j. 29 C 107/2014 - 197

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se potvrzuje**.
- II. Žalovaný a vedlejší účastník na straně žalované jsou povinni zaplatit žalobkyni náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 900 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Hrdličková.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem obvodní soud výrokem I. uložil žalovanému zaplatit žalobkyni částku ve výši 45 915,65 Kč s 7,05% úrokem z prodlení ročně z částky 45 915,65 Kč od 1. 9. 2014 do zaplacení a z částky 7 211,24 Kč od 1. 9. 2014 do 5. 11. 2014, to vše do 3 dnů od právní moci rozsudku. Výrokem II. pak uložil žalovanému a vedlejšímu účastníkovi na jeho straně zaplatit žalobkyni společně a nerozdílně náklady řízení ve výši 3 600 Kč rovněž do 3 dnů od právní moci rozsudku.
2. Takto soud rozhodl o žalobě, kterou se žalobkyně domáhala zaplacení 53 126,89 Kč (po částečném zpětvzetí a odpovídajícímu částečnému zastavení řízení pak již jen 45 915,65 Kč) s úrokem z prodlení ode dne zahájení řízení do zaplacení z titulu náhrady škody způsobené jí žalovaným. Požadovaná částka 45 915,65 Kč se skládá z nákladů exekučního řízení vyplacených žalobkyni soudnímu exekutorovi ve výši 35 907,29 Kč a z kapitalizovaných úroků z prodlení 10 008,36 Kč z částky 50.000,00 Kč (tj. nad rámec úroků 7 211,24 Kč). Celá částka byla žalobcem vyplacena exekutorovi na základě exekučního řízení zahájeného Ing. V [redacted], současně však byla již před tím vyplacena k rukám žalovaného, jenž vystupoval v nalézacím řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. [redacted] jako zástupce Ing. V [redacted]. Žalovaný se v době, kdy mu žalobkyně plnila, za právního zástupce Ing. V [redacted] pouze vydával a žalobkyně mu plnila jen proto, že se domnívala, že tímto zástupcem skutečně je.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a na svoji obranu tvrdil, že žalobkyně neprokázala vznik škody a příčinnou souvislost mezi jednáním žalovaného a vznikem tvrzené škody, rovněž nebylo prokázáno, že žalovaný porušil své povinnosti.
4. Ve věci soud prvního stupně vyhlásil rozsudek (ze dne 27. 7. 2017, č.j. 29 C 107/2014 – 127), který byl později k odvolání žalobkyně zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení (usnesením ze dne 25. 1. 2018, č.j. 25 Co 374/2017 – 153).
5. Soud prvního stupně po provedeném dokazování zjistil tento **skutkový stav**: Žalobce Ing. J [redacted] V [redacted] CSc. zastoupen JUDr. I [redacted] P [redacted] podal proti České republice – Ministerstvu spravedlnosti žalobu o zaplacení 300 000 Kč z titulu nepřiměřené délky řízení vedeného u Městského soudu v Praze, řízení bylo vedeno Obvodním soudem pro Prahu 2 pod sp. zn. [redacted]. Se žalobou zároveň byla předložena i plná moc ze dne 2. ledna 2008, kdy advokát JUDr. I [redacted] P [redacted] byl zmocněn J [redacted] V [redacted] k zastupování ve věcech o odškodnění průtahů i k přijímání plnění nároků. Ve věci byl dne 12. 8. 2009 vyhlášen bez jednání rozsudek. 13. 8. 2009 do spisu byla založena nová plná moc žalobce pro jiného advokáta s tím, že tento je zmocněn k zastupování Ing. V [redacted] v řízení před OS pro Prahu 2 a v řízení s tímto řízením souvisejících nebo na uvedené řízení navazujících. Předmětný rozsudek byl doručen novému právnímu zástupci dle plné moci ze dne 13. 8. 2009 a žalované. Proti rozsudku si žalobce prostřednictvím zmocněnce podal blanketní odvolání. Administrativní chybou ze strany soudu byl k doplnění odvolání vyzván dne 16. 10. 2009 bývalý právní zástupce žalobce JUDr. I [redacted] P [redacted]. Emailem ze dne 19. 10. 2009 JUDr. I [redacted] P [redacted] informoval soud, že předcházející týden ze soudního spisu zjistil, že do spisu byla založena plná moc Mgr. V [redacted] z čehož je zřejmé, že již pana V [redacted] nezastupuje. Mgr. V [redacted] jako zástupce k výzvě soudu dne 5. 11. 2009 doplnil odvolání. Rozsudek soudu prvního stupně byl potvrzen odvolacím soudem dne 15. 4. 2010. V dopise ze dne 21. 1. 2010 určené žalobkyni žalovaný sdělil, že si je vědom skutečnosti, že k jeho rukám byla pro oprávněného Ing. V [redacted] vyplacena částka ve výši 29 000 Kč dne 16. 1. 2009 a 57 211,24 Kč dne 9. 10. 2009. Dále sdělil, že finanční prostředky má uloženy na svém účtu, neboť žádal Ing. V [redacted] aby dal souhlas k převodu peněz na úhradu jeho nedoplatků za právní zastoupení. Ing. V [redacted] žalobkyni vyzval dne

16. 12. 2010 k plnění přiznaného rozsudkem ve věci sp. zn. [REDAKCE]. Žalobkyně vyrozuměla žalovaného dopisem ze dne 6. 1. 2011, že Ing. V [REDAKCE] ji vyzval k plnění z věci [REDAKCE], žalovaný reagoval dopisem ze dne 11. 1. 2011 sdělením, že od jeho posledního dopisu ze dne 21. 1. 2010 se nic nezměnilo. Částku 50 000 Kč žalovaný vrátil žalobkyni 13. 6. 2013 a částku 7 211 Kč pak 5. 11. 2014.
6. Ze spisu Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. [REDAKCE] bylo zjištěno, že k tomuto soudu byla podána 6. 7. 2011 žádost o udělení pověření k provedení exekuce ve věci oprávněného Ing. J [REDAKCE] V [REDAKCE] CSc. proti povinné České republice – Ministerstvo spravedlnosti o 50 000 Kč s příslušenstvím. Exekučním titulem pak byl rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 dne 12. 8. 2009 sp. zn. [REDAKCE]. Dne 6. 10. 2011 pod čj. [REDAKCE] byla nařízena exekuce na majetek povinné (nynější žalobkyně) k uspokojení částky ve výši 50 000 Kč s příslušenstvím a nákladů řízení exekuce. Soudu dne 13. 12. 2011 bylo zasláno odvolání povinné a návrh na zastavení exekuce, když povinná uvedla, že v rámci mimosoudního projednání byla povinné předložena plná moc ze dne 2. 1. 2008, kterou oprávněný zmocnil JUDr. I [REDAKCE] P [REDAKCE] k zastupování v řízení o odškodnění průtahů i přijetí plnění. V emailu ze dne 2. 10. 2009 JUDr. P [REDAKCE] zopakoval, že jedná v zastoupení oprávněného. Povinná pak plnila v dobré víře JUDr. P [REDAKCE] s tím, že tento zastupuje oprávněného. Z těchto důvodů navrhuje, aby exekuce byla zastavena. Usnesením ze dne 16. 12. 2011 bylo rozhodnuto, že návrh povinného na zastavení exekuce byl zamítnut. Proti tomuto usnesení si povinná dne 12. 1. 2012 podala odvolání s tím, že uvedla, že plnila na základě předložené plné moci resp. na základě sdělení JUDr. P [REDAKCE] tomuto a soudu nebylo sděleno ani JUDr. P [REDAKCE] nesdělil vypovězení nebo změnu zastoupení oprávněného, proto ze strany povinné bylo plněno v dobré víře s tím, že oprávněného zastupuje JUDr. P [REDAKCE]. Odvolací soud usnesení soudu prvního stupně o zamítnutí žádosti o zastavení řízení potvrdil s odůvodněním, že povinná nedoložila, že splnila povinnost, kterou jí uložil pravomocný a vykonatelný rozsudek, když tvrzení povinné, že uvedenou povinnost splnila na účet třetí osoby, nemůže být důvodem pro zastavení exekuce, jestliže soudním rozhodnutím, který je podkladem pro exekuci, bylo stanoveno, že povinná má plnit oprávněnému. Žalobkyně poskytla soudnímu exekutorovi dne 12. 9. 2012 plnění 67 219,60 Kč a dne 16. 10. 2012 částku 35 907,29 Kč.
7. Žalobkyně vyzvala žalovaného dopisem ze dne 7. 6. 2013 doručeným žalovanému v červnu 2013 k zaplacení celkem částky ve výši 103 126,89 Kč, když tuto částku musela zaplatit exekutorovi pro oprávněného ve výši 50 000 Kč (jistina), 17 219,60 Kč (zákonný úrok z prodlení) a náklady exekuce 35 907,29 Kč. Žalobkyně tuto částku požadovala zaplatit po žalovaném s tím, že byla uvedena omyl ohledně právního zastoupení oprávněného JUDr. P [REDAKCE].
8. Soud prvního stupně **po právní stránce** odkázal na § 16 odst. 1 a § 17 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve spojení s čl. 6 odst. 1 a čl. 9 odst. 2 usnesení představenstva České advokátní komory č. 1/1997 věstníku ze dne 31. října 1996, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky (etický kodex), dále na ust. § 415, § 420 odst. 1 a § 442 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „obč. zák.“) a na základě shora popsaného skutkového stavu uzavřel, že žaloba byla podána po právu. Žalovaný věděl nejpozději od 18. 10. 2009, když dne 19. 10. 2009 soudu psal emailovou zprávu, že byl předchozí týden v nalézacím spise OS Prahy 2 sp. zn. [REDAKCE], z něhož zjistil, že v době od 13. 8. 2009 již nezastupoval oprávněného, a to i sdělil soudu v řízení u OS pro Prahu 2 pod sp. zn. [REDAKCE], a přesto že mu bylo žalobkyní v dopise žalobkyně ze dne 6. 1. 2011 oznámeno, že Ing. V [REDAKCE] po ní požaduje plnění, nevyplatil na účet svého bývalého klienta Ing. V [REDAKCE] částku zaslouženou mu žalobkyní v jeho prospěch. V tomto směru jednal žalovaný v rozporu se zájmy klienta a porušil tak povinnost ve smyslu ust. § 420 obč. zák., a to konkrétně povinnosti dle ust. § 16 odst. 1 a § 17 zákona o advokacii, dále pak porušil čl. 6 odst. 1

a čl. 9 odst. 2 etického kodexu, tedy pravidla profesionální etiky, zároveň tím porušil i ustanovení o povinnosti předcházet škodám dle § 415 obč. zák., kdy si nepočínal podle podmínek konkrétní situace natolik bedlivě, aby nezpůsobil škodu. Za situace, kdy žalovaný věděl, že jeho bývalý klient požaduje po nynější žalobkyni vyplacení částky, jež na jeho účet byla z její strany zaplacená ve prospěch klienta, měl postupovat v souladu se zákonem o advokacii a tuto částku Ing. V. [redacted] vyplatit. Žalovaný však upřednostnil své vlastní zájmy (nevypořádané závazky mezi ním a Ing. V. [redacted], částku neposkytl oprávněnému, a právě z tohoto důvodu pak na žalobkyni byla vedena exekuce a byla tak povinna zaplatit nejen přiznanou částku, ale i příslušenství a náklady exekuce. Tato částka pak představuje škodu, která vznikla v příčinné souvislosti s porušením povinnosti ze strany žalovaného. Zároveň soud nenalezl spoluodpovědnost nynější žalobkyně, kdy informovala žalovaného o výzvě Ing. V. [redacted] k zaplacení před návrhem na exekuci i o probíhající exekuci, a v tomto směru ji nelze klást k tíži, že nepodalá dovolání proti zamítnutí žádosti o zastavení exekuce. Navíc sám obvodní soud i jeho odvolací soud už v exekuci shledal, že přijetím plnění žalovaným k zániku povinnosti žalobkyně nedošlo, pro soud závazným způsobem byla vyřešena otázka, že přijetím plnění dne 9. 10. 2009 žalovaný závazek žalobkyně nezaničil. Z těchto důvodů soud žalobě v plném rozsahu vyhověl, kdy zároveň přiznal i úrok z prodlení podle vyhlášky č. 142/1994 Sb., kdy počátek prodlení byl v červnu roku 2013, úrok z prodlení je pak ve výši 7,05% ročně. Ve vztahu k vyplacené částce 7 211,24 Kč je úrok přiznán až do splnění ze strany žalovaného, tj. do 5. 11. 2014 (výrok I. rozsudku).

9. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s ustanovením § 142 odst. 1 o.s.ř., kdy žalobkyně s ohledem na úspěch ve sporu má právo na náhradu nákladů řízení, které vznikly od účinnosti vyhlášky č. 254/2015 Sb., (tj. od 6. 10. 2015), která stanovila výši nákladů nezastoupeným účastníkům, přičemž přiznaná částka je představována 12 náhradami po 300 Kč za přípravu na jednání, účast na jednáních dne 7. 3. 2016, 24. 10. 2016, 27. 7. 2017, 16. 4. 2018, 17. 12. 2018, doplněné vyjádření dne 27. 4. 2016 a odvolání do rozsudku dle ust. § 151 odst. 3 o.s.ř. za použití § 1 a 2 vyhlášky č. 254/2015 Sb.
10. Proti oběma výrokům tohoto rozsudku podal žalovaný včasné i přípustné **odvolání** a navrhl, aby odvolací soud žalobu zamítl a žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný nesouhlasí, že nebyl oprávněn za Ing. V. [redacted] přijmout plnění, neboli že plněním dne 9. 10. 2009 k rukám žalovaného dluh žalobkyně vůči Ing. V. [redacted] nezaničil. Pro žalovaného není usnesení Obvodního soudu pro Prahu 2, č.j. [redacted], ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze č.j. [redacted] závazné (§ 159a o.s.ř.) a v nynějším řízení může soud dojít k závěru, že uvedená usnesení jsou chybná. Žalobkyně neprokázala, že době plnění do úschovy žalovaného věděla o odvolání plné moci Ing. V. [redacted] a ani že to věděl žalovaný. Přijetí peněz ve prospěch Ing. V. [redacted] žalovaným bylo tedy řádným plněním žalobkyně ve prospěch Ing. V. [redacted]. Ostatně i žalobkyně toto uznávala, a proto proti exekuci brojila shodnými argumenty, jako činí žalovaný. Žalovaný po přijetí peněz vyzval Ing. V. [redacted] aby mu sdělil, jak s penězi naložit, protože dohoda mezi žalovaným a jeho klientem byla taková, že odměna a náklady zastoupení budou hrazeny právě z těchto peněz. Na tuto výzvu Ing. V. [redacted] nereagoval a věc řešil exekucí vůči žalobkyni, protože věděl, že dluží za právní zastoupení. Žalovaný nesouhlasí ani s tím, že porušil povinnosti podle zákona o advokacii či etický kodex. Ust. § 17 zákona o advokacii je relevantní pouze ve vztahu k závaznosti etického kodexu a ustanovení § 16 zákona o advokacii žalovaný neporušil, protože Ing. V. [redacted] nedal odlišný pokyn, jak naložit s částkami od žalobkyně. Žalovaný neporušil čl. 9 odst. 2 etického kodexu, neboť žalovaný měl peníze stále v úschově, ustanovení čl. 6 odst. 1 etického kodexu se netýká vztahů při neplacení palmáře. Žalovaný bez pokynu svého klienta nemohl peníze vyplatit klientovi, ani vrátit žalobkyni a ani si je ponechat. Žalovaný peníze Ing. V. [redacted] použil k úhradě své pohledávky na základě pravomocného rozsudku ve sporu mezi žalovaným

a Ing. V [REDAKCE] o úhradě palmáře. Pokud by advokáti měli zvažovat, zda při plnění svých povinností vůči klientům, nezpůsobí současně újmu protistraně, pak by mnohdy bylo obtížné tento konflikt vyřešit. Žalobkyně si totiž škodu způsobila sama tím, že ve lhůtě 6 měsíců dobrovolně neplnila na základě žádosti Ing. V [REDAKCE] o předběžné projednání nároku, jedná se tak o náhodu, která postihla žalobkyni. Právě toto nesplnění povinností řádně uhradit pohledávku Ing. V [REDAKCE] mělo za následek další zmenšení majetku žalobkyně, když podle usnesení Městského soudu v Praze ze dne 8. července 2013, čj. [REDAKCE] žalobkyně byla povinna zaplatit Ing. V [REDAKCE] na nákladech řízení před soudy obou stupňů částku 35 574 Kč. Následná exekuce a tím vzniklá škoda je pouze náhoda, která se žalobkyni přihodila v důsledku nesprávného rozhodnutí exekučních soudů.

V doplnění svého odvolání pak poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 1. 2019, sp. zn. 25 Cdo 2038/2018, kde dovolací soud došel k závěru, že „*nesprávný výkon advokacie spočívající např. v nesprávném nebo nevhodně zvoleném způsobu uplatňování práv klienta v soudním řízení je přitom třeba posuzovat vždy s přihlédnutím k okolnostem daného případu a charakteru pochybení; je rozdíl mezi tím, kdy advokát zastává určitý relevantně vyargumentovaný právní názor (který je později soudy odmítnut) a kdy například podá za svého klienta opravný prostředek opožděně, s formálními (technickými) nedostatky, apod.*“ Pokud dovolací soud připouští, že advokát může jednat lege artis, i když postupuje odlišně od ustálené soudní praxe, pak jednání advokáta v souladu s ustálenou soudní praxí (např. na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 24. února 2010, sp. zn. 33 Cdo 4385/2007 či rozhodnutí ze dne 20. dubna 2010, sp. zn. 26 Cdo 1616/2009 v odvolání žalovaného) nemůže být považováno za porušení jeho povinností podle zákona o advokacii a toto nelze vykládat ani jako porušení prevenční povinností ve vztahu k protistraně klienta, kterého advokát zastupuje.

11. Žalobkyně navrhla potvrzení napadeného rozhodnutí jako věcně zcela správného.
12. Vedlejší účastník má zato, prevenční povinnost porušila žalobkyně tím, že dobrovolně neuhradila oprávněnému Ing. V [REDAKCE] požadovanou částku po obdržení jeho výzvy, po případě po rozhodnutí exekučního soudu prvního stupně. Mohla tak učinit a následně žádat po žalovaném vrácení jemu zaplacené částky, a protože tak žalovaný dobrovolně učinil lze předpokládat, že by tak učinil i za situace, kdyby žalobkyně přistoupila k dobrovolnému zaplacení oprávněnému. Pokud se žalobkyně rozhodla podstoupit soudní řízení, měla jako svědka navrhnout žalovaného. Vedlejší účastník má tedy za to, že je dána spoluodpovědnost žalobkyně a žaloba by měla být zamítnuta.
13. Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř.), a poté dospěl k závěru, že odvolání žalovaného **není** důvodné.
14. Soud prvního stupně si pro své rozhodnutí postupem podle § 120 o.s.ř. opatřil dostatečná skutková zjištění, jím zjištěný skutkový stav účastníci nijak nenapadají, proto ze závěru o skutkovém stavu vychází i odvolací soud. Oproti soudu prvního stupně navíc zjistil jen skutečnosti uvedené v bodě 28 a to z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2016, č. j. [REDAKCE] provedený jako důkaz odvolacím soudem při jednání dne 25. 1. 2018.
15. Obvodní soud věc zcela náležitě posoudil i po stránce **právní**. Obvodní soud správně v souladu s ust. § 3079 odst. 1 zákona č. 89/2012, občanský zákoník (dále jen „o.z.“) posoudil uplatněný nárok na náhradu škody a podle § 3028 odst. 3 o. z. i nárok na vydání bezdůvodného obohacení občanským zákoníkem č. 40/1964 Sb. ve spojení se zákonem č. 85/1996 Sb., o advokacii, (§ 16 a 17), a usnesením představenstva České advokátní komory č. 1/1997 věstníku ze dne 31. října 1996, kterým se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidla soutěže advokátů České republiky (etický kodex), čl. 6 a 9. Lze však zdůraznit, že na posuzovaný vztah dopadají i ust. § 1 - § 14 o.z. (viz § 3030 o.z.).

K úrokům z prodlení z bezdůvodného obohacení:

16. Předně lze podotknout, že žalovaný ani v odvolání netvrdí žádné skutečnosti, proč by mu nemělo být uloženo zaplatit úroky z prodlení z částky, kterou zaplatil až dne 5. 11. 2014 (7 211 Kč), a to zvláště s přihlédnutím k tomu, že žalovaný ve svém podání ze dne 20. 11. 2014 na č. l. 33 sdělil, že si až po zahájení řízení uvědomil, že na tuto částku má žalobkyně nárok a nezpochybňoval, že k zaplacení této částky byl vyzván již v červnu 2013.
17. Pokud tedy žalovaný nyní tvrdí, že se na úkor žalobkyně neobohatil, neboť přijetím sporné částky dne 9. 10. 2009 zanikl dluh žalobkyně u Ing. V. [redacted] splněním, tak tuto obranu odvolací soud shledává zcela formalistickou a účelovou a naprosto odporující všem zjištěním, soudním rozhodnutím i reálnému chování žalovaného. Především je tato obrana vyvrácena již pouhým faktem, že žalovaný tuto částku na výzvu žalobkyně vrátil právě se zdůvodněním, že se jedná o jeho bezdůvodné obohacení. Předběžná otázka, že přijetím uvedeného plnění k zániku dluhu nedošlo, již byla vyřešena v exekučním řízení a shodně pak v řízení vedeném Obvodním soudem pro Prahu 6 pod sp. zn. [redacted] (sp. zn. odvolacího soudu [redacted]). Pro žalovaného sice exekuční rozhodnutí není závazné, nutno však zdůraznit, že žalobkyně použila právě stejnou obranu, jako nyní uplatňuje žalovaný (neboť vycházelo z jeho informací) a pokud by se chtěl nyní soud v neprospěch žalobkyně odchýlit, mělo by se tak dít na základě jinak zjištěného skutkového stavu. Novou skutečností je však pouze to, že žalovaný žalobkyni peníze vrátil, což odvolací soud vede k závěru, že k zániku dluhu žalobkyně plnění k rukám žalovaného nedošlo (a to ve shodě se závěry exekučních soudů i soudů rozhodujících o žalobě klienta proti žalovanému).
18. K bezdůvodnému obohacení žalovaného na úkor žalobkyně došlo přijetím plnění od žalobkyně (tj. dne 9. 10. 2009). Žalobkyně poprvé vyzvala žalovaného k vydání bezdůvodného obohacení výzvou ze dne 7. 6. 2013, kterou žalovaný v červnu 2013 obdržel a na základě této výzvy žalobkyni vrátil první část bezdůvodného obohacení 50 000 Kč dne 13. 6. 2013, do prodlení se žalovaný s vrácením částky 7 211 Kč dostal nejpozději 14. 6. 2013. Žalobkyně požadovala úrok z prodlení až ode dne zahájení tohoto řízení (1. 9. 2014) a tímto žalobním požadavkem je soud vázán (§ 153 odst. 2 o. s. ř.). Odvolací soud se tak zcela ztotožňuje s právním posouzením (§ 451 odst. 1, 2 obč. zák. ve spojení s § 563 a § 517 odst. 1 věta první, odst. 2, obč. zák. za použití vyhlášky č. 142/1994 Sb.) a uzavírá, že žaloba byla co do úroku z prodlení ve výši 7,05 % ročně z částky 7 211 Kč za dobu od 1. 9. 2014 do 5. 11. 2014 podána po právu.

K náhradě škody

19. Ohledně žalovaným vznesené námitky promlčení nároku na náhradu škody již v předchozím zrušovacím rozhodnutí odvolací soud uzavřel, že tento nárok promlčen není, neboť škoda žalobkyni vznikla nejdříve dne 13. 9. 2012 (resp. 17. 10. 2012) a žaloba byla soudu doručena 1. 9. 2014 (§ 106 obč. zák.). Protože pak v řízení navazujícím na zrušující rozhodnutí žalovaný (ani vedlejší účastník na jeho straně) proti neúspěšnosti námitky promlčení nijak nebrojili, tak odvolací soud plně na odůvodnění usnesení č.l. 153 odkazuje (strana 7 odůvodnění) a uzavírá, že nárok na náhradu škody uplatněný v tomto řízení promlčen není.
20. Výše škody byla v řízení náležitě prokázána (45 915,65 Kč) a ani v odvolacím řízení proti takto zjištěné výši škody nebyly vzneseny žádné námitky. Jedná se o skutečnou škodu (§ 442 obč. zák.) představovanou úbytkem majetku žalobkyně.
21. Není ani žádných pochyb, že žalovaný při vytýkaném jednání vykonával advokacii, se žalobkyní jednal jako zástupce věřitele žalobkyně. Podmínku, že výkon advokacie nebyl advokátem činěn řádně, je třeba posuzovat z hlediska § 16 zákona o advokacii, ale zároveň se aktivuje i obecná úprava odpovědnosti za škodu v obč. zák.

22. Odvolací soud se zcela ztotožňuje se soudem prvního stupně v závěru, že žalovaný porušil ve vztahu ke svému klientovi povinnosti uložené mu v § 16 a § 17 zákona o advokacii, neboť v rozporu se svými povinnostmi nechránil práva svého klienta, ale výlučně svůj možný nárok na palmáre (pro který dle vlastních tvrzení zadržoval platbu) a ve vztahu k žalobkyni tak nejednal čestně a nedostál tak ani pravidlu uvedenému v čl. 4 etického kodexu. Ustanovení § 415 obč. zák. pak vyjadřuje obecnou prevenční povinnost, jež se vztahuje na všechny účastníky občanskoprávních vztahů. Jde o závaznou právní povinnost každého dodržovat nejen povinnosti uložené právními předpisy a povinnosti převzaté smluvně, ale – i bez konkrétní stanoveného pravidla chování – počínat si natolik obezřetně, aby jednáním či opomenutím nevznikla škoda. Povinnost vyslovená tímto ustanovením je pro každého z účastníků občanskoprávních vztahů závaznou právní povinností určitým způsobem se chovat. Proto její nedodržení představuje protiprávní jednání. Toto ustanovení je současně vyjádřením obecné zásady ochrany dobrých mravů v občanskoprávních vztazích. Toto ustanovení ukládá proto povinnost každému postupovat vzhledem ke konkrétním okolnostem tak, aby nezavdal příčinu ke vzniku škody. Chovat se v rozporu s touto povinností znamená chovat se protiprávně. Porušení prevenční povinnosti, jež znamená zároveň porušení právní povinnosti ve smyslu § 420 obč. zák., je tedy jedním ze základních předpokladů obecné odpovědnosti za škodu, založené na principu presumovaného zavinění. Odpovědným nebude ten, kdo si v občanskoprávním styku počíná podle podmínek konkrétní situace natolik bedlivě (pozorně, ohleduplně), aby při tom nezpůsobil škodu. Proto je každý povinen při svém jednání zachovávat s ohledem na konkrétní podmínky vždy takový stupeň pozornosti, bedlivosti a ohleduplnosti, který je – objektivně posuzováno – způsobilý vždy zabránit vzniku daných škod (*viz Švestka, J. a kol. Občanský zákoník I, II. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2009, s. 1186.*). Jde o běžnou míru opatrnosti, ovšem pro žalovaného (jako osobu hlásící se při posuzovaném jednání k odbornému výkonu advokacie) moderovanou (zprísněnou) tímto jeho specifickým postavením (§ 5 o.z.). Zda jednání či nečinnost žalovaného je porušením jeho povinnosti (zákonné, smluvní či prevenční), je posouzením právním, jež náleží soudu (*viz rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 618/2001*). Žalobkyni se podařilo prokázat, že ji žalovaný opakovaně ujistil, že je oprávněn přijmout plnění určené Ing. V. [redacted] s účinky zániku dluhu žalobkyně, a ani ve reakci na vyznění o hrozbě exekucí nepřijal žádné opatření způsobilé exekuci zabránit (typicky vyplacení peněz věřiteli). Ve vztahu k žalobkyni se tak v této souvislosti dopustil porušení prevenční povinnosti. Žalovaný neprokázal, že si počínal s náležitou bedlivostí a odbornou péčí ve smyslu § 415 a § 420 obč. zák. Žalovaný - profesionál v oboru práva – se totiž nejpozději 18. 10. 2009 dozvěděl, že zaniklo jeho právo zastupovat věřitele, přesto i poté žalobkyni (poté, co jí byla v listopadu 2009 dána najevo změna v zástupci Ing. V. [redacted] ujistil o svém zmocnění za Ing. V. [redacted] plnění přijmout, ačkoliv si byl vědom, že peníze zůstaly na jeho účtu a že s nimi disponuje. Žalobkyni pak opakovaně ujistil o zániku dluhu, když jej informovala o požadavcích Ing. V. [redacted] před zahájením exekuce. K tomu odvolací soud podotýká, že jen stěží lze žalovanému uvěřit, že nevěděl, jak má s penězi pro Ing. V. [redacted] naložit, neboť k tomu neměl od něj mandát, když zároveň bylo prokázáno, že Ing. V. [redacted] na žalovaného podal žalobu o právě tyto peníze a domáhal se jejich vyplacení.
23. Příčinná souvislost mezi protiprávním jednáním a konkrétní škodou je dána tehdy, jestliže je škoda podle obecné povahy, obvyklého chodu věcí a zkušeností adekvátním důsledkem protiprávního úkonu. Současně se musí prokázat, že škoda by nebyla nastala bez této příčiny. Příčinná souvislost není v zákoně o advokacii ani ve vztahu k němu subsidiárně používaném občanském zákoníku nikterak definována. Za naplnění vztahu příčinné souvislosti se tradičně považuje stav, kdy škoda vznikla následkem nesprávného výkonu advokacie, tedy je-li pochybení advokáta a škoda ve vzájemném poměru příčiny a následku, a tudíž je-li doloženo, že nebýt jej, ke škodě by nedošlo. Byla-li příčinou vzniku škody jiná skutečnost, odpovědnost za škodu

nenastává; příčinou škody může být jen ta okolnost, bez jejíž existence by škodný následek nevznikl. Existenci příčinné souvislosti nelze sice vztahovat pouze k příčině „nejbližší“ způsobenému následku; ale rozhodné je, zda taková okolnost byla příčinou podstatnou a rozhodující (srov. zejména rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 11. 1990, sp. zn. 1 Cž 86/90, publikovaný pod č. 7/1992 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, a celou řadu na něj navazujících rozhodnutí dovolacího soudu). Řetězec příčin nezakládá příčinnou souvislost mezi původní příčinou a vzniklou škodou tehdy, vstupuje-li do děje jiná, na původní příčině nezávislá skutečnost, která je pro vznik škody rozhodující, dochází tak k přerušení příčinné souvislosti (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 18. 8. 2011, sp. zn. 25 Cdo 4841/2009, a ze dne 19. 12. 2012, sp. zn. 25 Cdo 1474/2011). Právně relevantními příčinami tedy nemohou být kterékoli faktické příčiny, sebevíce vzdálené od škodního následku, nýbrž je třeba vyčlenit (izolovat) jen ty příčiny, s nimiž právo spojuje vznik odpovědnosti (tzv. umělá izolace jevů), které jsou pro způsobení následku významné (tzv. gradace příčinné souvislosti) a které podle obvyklého chodu věcí i podle obecné zkušenosti mají zpravidla (typicky) za následek způsobení určité škody (tzv. adekvátní příčinná souvislost) - srov. Knappová, M., Švestka, J. a kol.: *Občanské právo hmotné, svazek II, 3. vydání, Praha, ASPI, 2002, s. 459.*

24. Odvolací soud považuje za jednoznačně prokázanou příčinnou souvislost mezi shora popsáním protiprávním jednáním žalovaného a vznikem majetkové újmy žalobkyně, neboť škodlivý výsledek (povinnost platit náklady exekuce a uhradit úrok z prodlení za delší období) by nebyl nastal bez uvedeného protiprávního jednání žalovaného. Žalovaný totiž mohl snadno vzniku škody zabránit, ať už tím, že by vrátil žalobkyni přijaté plnění ihned a nikoliv až po exekučním vymožení nároku, nebo tím, že by vyplatil ihned přijatou platbu svému klientovi a dokonce mohl vzniku škody zabránit i jen tím, že by žalobkyni neuváděl v omyl ohledně zániku jejího dluhu. Z chování žalobkyně je naopak zřejmé, že byla ochotna i schopna splnit svůj závazek a jediným důvodem, proč došlo k plnění až v exekuci, bylo to, že žalovaný ji udržoval v domnění, že její dluh je splněn. Bylo to tedy právě jen jednání žalovaného, které se stalo podstatnou a rozhodující příčinou, bez níž by ke vzniku škody na straně žalobkyně nedošlo, zejména jeho několikaletá nečinnost (spočívající v nevydání složených peněz klientovi ani nevrácení žalobkyni) je pak jedinou a vylučnou příčinou vzniku škody, o něž v tomto řízení jde.
25. Odvolací soud se tak neztotožňuje s obranou, že v tomto řízení požadovaná škoda vznikla jako důsledek toho, že žalobkyně neplnila dobrovolně ještě před zahájením řízení vedeném pod sp. zn. [REDAKCE], neboť se jedná o příčinu natolik vzdálenou a se vzniklou škodou související jen velice zprostředkovaně, že tato skutečnost není příčinou vzniklé škody. Navíc úmyslným nepoctivým jednáním žalovaného došlo k přerušení příčinné souvislosti mezi vytkaným jednáním žalobkyně a vzniklou škodou.
26. Odvolací soud zdůrazňuje, že odvolací námitka žalovaného, že „žalovaný peníze Ing. V [REDAKCE] použil k úhradě své pohledávky na základě pravomocného rozsudku ve sporu mezi žalovaným a Ing. V [REDAKCE] o úhradě palmáře“ bylo zcela vyvráceno – jednání žalovaného, který částku 50 000 Kč vrátil žalobkyni ještě před zahájením řízení a částku 7 211,24 Kč dne 5. 11. 2014. Dále pak výsledkem řízení vedeném Obvodním soudem pro Prahu 6 zahájeným dne 27. 6. 2011, v němž žaloba Ing. V [REDAKCE] ohledně sporné částky 57 211,24 Kč s úrokem z prodlení od 9. 10. 2009 do zaplacení byla zamítnuta, ale nikoliv pro plnění žalovaného Ing. V [REDAKCE] ale jen proto, že žalovanému se podařilo prokázat, že uvedenou částku žalobkyni vrátil a Ing. V [REDAKCE] si tuto částku exekučně vymohl na žalobkyni (viz důkaz rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2016, č.j. [REDAKCE] provedený odvolacím soudem při jednání dne 25. 1. 2018). Existence uvedené žaloby také zcela bortí obranu žalovaného, že nevěděl, jak má s penězi naložit, neboť nedostatek od Ing. V [REDAKCE] žádný pokyn. V řízení evidovaném Obvodním soudem pro Prahu 6

pod sp. zn. [REDAKCE] (sp. zn. odvolacího soudu [REDAKCE]) byla žaloba v 57 211,24 Kč s příslušenstvím zamítnuta s odůvodněním, že „V řízení však bylo prokázáno, že částku 7 211,24 Kč vrátil žalovaný spolu s částkou 50 000 Kč Ministerstvu spravedlnosti, když s ohledem na vypovězení plné moci ze strany žalobce již tuto žalovaný nemohl vyplatit žalobci. Tato pohledávka ze strany žalobce vůči žalovanému tak nikdy neexistovala, žalovaný tuto částku zaslal zpět Ministerstvu spravedlnosti, a žalobce dostal tuto částku zaplacenou od Ministerstva spravedlnosti v roce 2012, a to na základě exekučního řízení vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. [REDAKCE]“. K tomu odvolací soud připomíná, že žalovaný byl účastníkem tohoto řízení a rozsudek je pro něj závazný. Sám žalovaný se v řízení bránil, že „Tato pohledávka ze strany žalobce nikdy neexistovala, ...“. Tzn. sám žalovaný se v řízení, kde byl žalován klientem Ing. V [REDAKCE] bránil tím, že přijetím částky 57 211,24 Kč od žalobkyně dluh žalobkyně nezanikl a věřitel nikdy na tuto složenou částku nárok neměl.

27. Pokud pak žalovaný tvrdí, že škoda vznikla žalobkyni náhodou, proto za ni žalovaný neodpovídá, tak s tímto odvolací soud zásadně nesouhlasí. Argumentace tím, že touto náhodou je nesprávné rozhodnutí exekučních soudů, tak pomíjí, že nejen exekuční soud, ale i soud rozhodující o žalobě Ing. V [REDAKCE] proti žalovanému dospěly ke stejnému závěru, který zaujal též žalovaný v řízení o žalobě Ing. V [REDAKCE]. Odvolací soud dodává, že nepoctivé a nečestné jednání škůdce nelze považovat za náhodu, která by škůdce vyvíňovala z jeho odpovědnosti za způsobenou škodu.
28. Pokud se žalovaný hájí tím, že bez pokynu klienta nemohl žalobkyni peníze vrátit, tak pomíjí, že přesně tak se žalovaný zachoval, když peníze vrátil nejen bez klientova pokynu, ale dokonce v rozporu s jeho vůlí.
29. Pokud žalovaný uvádí, že peníze od žalobkyně „přijal do úschovy“, tak zcela pomíjí, že žalobkyně nikdy neměla v úmyslu uzavírat se žalovaným žádnou smlouvu o úschově, ostatně takové tvrzení neuváděl ani žalovaný. Právě proto, že žalobkyně a žalovaný nikdy neuzavřeli žádnou smlouvu o úschově a ani jeden z nich neprojevil úmysl takovou smlouvu uzavřít, nemohlo se ze strany žalovaného jednat o přijímání peněz do úschovy za účelem jejich vydání dalším osobám, neboť nebyly splněny ani základní zákonné podmínky (§ 56a odst. 1, 2, 3, 4, 5 zákona o advokacii). Odvolací soud zvláště zdůrazňuje, že žalobkyně vyjádřila jednou značnou vůli splnit svůj dluh vůči Ing. V [REDAKCE] a žalovaný tuto vůli akceptoval. Jakákoliv obrana o tom, že peníze složil do své úschovy je tak zcela účelová. Odvolací soud zdůrazňuje, že žalovaným uplatňovaná taktika uvádět na svou obranu veškerá tvrzení, ač se vzájemně vylučují a dokonce odporují jednání samotného žalovaného, jsou dokladem pouze úporné snahy žalovaného vyhnout se plnění.
30. Právní závěry ohledně výkladu procesních a právních norem o zániku plné moci jsou v posuzovaném případě irelevantní, neboť podle zjištěného skutkového stavu skutečně přijetím plnění žalovaným k zániku závazku žalobkyně nedošlo. Tato předběžná otázka byla vyřešena k návrhu na zastavení exekuce usnesením Městského soudu v Praze č.j. 29 Co 175/2012 – 74 (*viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 8. 2017, sp. zn. 20 Cdo 3331/2017*). Toto rozhodnutí pravomocným a pro soud závazným způsobem vyřešilo otázku, že přijetím plnění dne 9. 10. 2009 žalovaným závazek žalobkyně nezanikl (*ust. § 159a odst. 3 o.s.ř.*). Ke stejnému závěru pak dospěly soudy i v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 6 pod sp. zn. [REDAKCE], jehož účastníkem byl žalovaný a pro něhož je tedy tento rozsudek závazný (§ 159a odst. 1 o. s. ř.). Ostatně – k tomuto závěru dospěl i sám žalovaný a peníze žalobkyni vrátil (i když až po 4, resp. 5 letech). Rovněž odvolací vyjádření vedlejšího účastníka, že žalobkyně si škodu způsobila tím, že dobrovolně uvedenou částku ještě jednou nezaplatila přímo svému věřiteli (čímž by předešla vedení exekučního řízení) jednoznačně tenduje k tomu, že i vedlejší účastník nemá žádnou pochybnost o tom, že přijetím plnění žalovaným k zániku dluhu žalobkyně nedošlo.

31. Pokud jde o poukaz na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 1. 2019, sp. zn. 25 Cdo 2038/2018, tak žalovaný zcela pomíjí, že předmětem dovolacího řízení byla odpovědnost advokáta za škodu způsobenou klientovi, tedy případ objektivní odpovědnosti, což je situace zcela odlišná od posuzované věci. Žalobkyni totiž žalovaný nezpůsobil škodu jako její advokát. Pokud z tohoto rozhodnutí však žalovaný dovozuje, že žalovaný jako advokát může *jednat lege artis*, i když postupuje odlišně od ustálené soudní praxe (zde však posuzované chování žalovaného spočívá v jednání, jímž opakovaně ujistil poškozenou, že její dluh zanikl splněním, ačkoliv odmítl peníze předat věřiteli s poukazem na spor o palmáře mezi nimi a dokonce ve sporu klienta a advokáta o tyto peníze se bránil tím, že klientovi na peníze, které k jeho rukám žalobkyně složila za účelem splnění svého dluhu, vůbec nevznikl nárok, peníze si pak několik let ponechal a vrátil až na základě aktivity žalobkyně). Pokud pak žalovaný odkazoval na judikaturu, ze které dovozuje, že jednal v souladu s ustálenou soudní praxí, tak žalovaným předkládaná judikatura vůbec shora popsané jednání advokáta neaprobuje a týká se výkladu mandátních smluv, proto s touto úvahou odvolací soud zásadně nesouhlasí. V tomto rozhodnutí popsané nemravné jednání žalovaného rozhodně nezaslouží právní ochrany a odvolacímu soudu není známa žádná judikatura, která by jednání žalovaného schvalovala. I pokud by odvolací soud připustil, že v době, kdy žalovaný převzal spornou částku od žalobkyně, ještě nevěděl o zániku mandátní smlouvy, tak to nic nemění na tom, že odvolací soud shledává problematickým následně jednání žalovaného (tedy především nevydání peněz klientovi v rozporu s povinnostmi advokáta). Jen na okraj pak lze dodat, že pokud by žalovaný skutečně uvedené peníze bezprostředně vrátil žalobkyni nebo vyplatil klientovi, tak by ke škodě vůbec nedošlo, bez ohledu na to, zda již dne 9. 10. 2009 došlo k zániku závazku či nikoliv. Otázka existence zmocnění žalovaného je tak zcela vedlejší a okrajová pro úvahy o souladu jeho jednání s dobrými mravy.
32. Ustanovení § 420 obč. zák. presumuje zavinění ve formě nevědomé nedbalosti (tj. škůdce nevěděl, že svým jednáním může takové porušení nebo ohrožení způsobit, ač o tom vzhledem k okolnostem a k svým osobním poměrům vědět měl a mohl); a tu tedy neprokazuje poškozený. Zákon vychází z toho, že dospělý, duševně zdravý člověk má natolik vyvinuté psychické schopnosti, že je schopen rozeznat následek svého jednání a své jednání ovládnout. Zde odvolací soud zdůrazňuje, že žalovaný při vytýkaném jednání působil jako advokát (§ 5 o.z.) a odvolací soud nemá žádné pochybnosti o tom, že si musel být vědom toho, že vystavuje žalobkyni hrozbě exekuce včetně finančních následků spojených s exekučním řízením. Ostatně žalovaný neuvedl žádnou skutečnost, která alespoň podle něj byla způsobilá zabránit zahájení exekučního řízení a svá tvrzení o tom, zda jeho přijetím plnění 9. 10. 2009 pohledávka věřitele zanikla, účelově měnil pro potřeby toho kterého řízení. V každém případě však žalovaný neučinil vůbec nic proto, aby vzniku škody zabránil, a to i přesto, že byl o hrozící exekuci žalobkyní předem vyrozuměn.

Spoluzavinění žalobkyně

33. Poukaz žalovaného na to, že žalobkyně se v exekučním řízení nebránila různými právními účinky zániku hmotněprávní a procesněprávní plné moci, je nedůvodný; pomíjí, že tato argumentace je otázkou aplikace práva a nikoliv skutkovou otázkou, přičemž v exekučním řízení platí zásada plné apelace. Tzn., i kdyby žalobkyně nargumentovala odlišnými právními účinky různých právních norem, exekuční soud je v souladu se zásadou „*iura novit curia*“ zohlednil. Pokud žalovaný namítal spoluzavinění žalobkyně představované tím, že žalobkyně nepodala v exekučním řízení dovolání, tak pomíjí, že jím položená právní otázka (č.l. 170) vychází ze zcela jiného skutkového stavu a že odvolací exekuční soud se otázkou rozlišování účinků procesní a hmotněprávní vůbec nezabýval, stejně tak exekuční soudy neřešily otázku stran povinnosti soudu respektovat plnou moc, na těchto závěrech jeho rozhodnutí nestojí. Proto jakákoliv odpověď Nejvyššího soudu na tuto otázku nemohla mít žádný vliv na rozhodnutí exekučních soudů a takové dovolání je předem odsouzeno k neúspěchu.

34. Zajímavé je rovněž to, že vedlejší účastník na straně žalovaného argumentoval zcela opačně, žalobkyni vytýká jednak to, že místo aby v exekuci ihned plnila (a snížila tím jak výši nákladů exekuce, tak výši úroku z prodlení), tak podávala návrh na zastavení exekuce a dokonce odvolání, čímž způsobila navýšení nákladů. Na druhou stranu jí však vytýká i to, že se více nebránila (např. návrhem na výslech žalovaného). Takováto obrana žalované strany je vnitřně nekonzistentní. Odvolací soud nevidí důvod, proč by měla být žalobkyně sankcionována za to, že nenavrhla výslech žalovaného jako svědka v exekučním řízení, když žalovaný nebyl oprávněným (proti jehož zájmům by měl svědčit) zbaven povinnosti mlčenlivosti. Výslech takového svědka nemohl vnést do řízení žádná zjištění, požadavek na označení důkazního prostředku, který nemůže být v řízení proveden s ohledem na zákonem uznanou povinnost mlčenlivosti, je pak ryzím formalizmem. Pokud pak je argumentováno tím, že žalobkyně si způsobila škodu již tím, že plnila až po podání žaloby, tak pomíjí, že tato škoda není vůbec předmětem řízení a žalobkyně o takto vzniklé škodě ani netvrdí, že by za ni měl být odpovědný žalovaný. Pokud je namítáno, že žalobkyně měla svému dlužníkovi plnit dle vykonatelného rozsudku ještě jednou na základě jeho výzvy, tedy nečekat na zahájení exekuce, a spolehnout se na to, že by jí žalovaný peníze vrátil, tak s touto argumentací se rovněž odvolací soud neztotožňuje. Jednak lze podotknout, že žalobkyně se spolehla na čestnost žalovaného již tím, že mu uvěřila, že k jeho rukám může plnit s účinky splnění a poté i to, že její dluh skutečně zanikl – a tato její víra byla zklamána (lze připomenout, že ve sporu s věřitelem se žalovaný bránil tím, že na uvedené peníze věřiteli vůbec nevznikl nárok). Dále lze připomenout to, že žalovaný nevydal celé bezdůvodné obohacení před zahájením řízení, část plnil až pod tíhou doručené žaloby. Také žalobkyni prozatím nevydal dobrovolně úrok z prodlení a dokonce neuhradil ani náhradu škody představovanou úroky z prodlení za dobu od 9. 10. 2009 do exekučního vymožení dluhu (a to ani jen do např. doručení poslední upomínky věřitele, na základě níž měla podle vedlejšího účastníka žalobkyně znovu stejný dluh zaplatit). Za těchto okolností nelze po žalobkyni požadovat, aby svůj dluh plnila opakovaně a spoléhala se na případnou čestnost či poctivost žalovaného.
35. Rozhodnutí soudu prvního stupně je tak zcela správné. Odvolací soud proto podle § 219 o.s.ř. rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o věci samé potvrdil a to včetně akcesorického nákladového výroku, když proti němu žádné konkrétní námitky vzneseny nebyly a odvolací soud žádné pochybení neshledal.
36. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle § 142 odst. 1 a § 224 odst. 1 o.s.ř., když zcela úspěšně žalobkyni v odvolacím řízení vznikly náklady za 3 paušální náhrady (odvolání, příprava na jednání a účast na jednání soudu dne 17. 10. 2019) po 300 Kč, dle § 151 odst. 3 o.s.ř. a § 2 odst. 2 vyhlášky č. 254/2015 Sb. Lhůta k plnění byla stanovena podle § 160 odst. 1 o.s.ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není dovolání přípustné.

Praha 17. října 2019

JUDr. Blanka Kapitánová v. r.
předsedkyně senátu